

Η πρώτη φυγή προς το πουθενά

Δεν θυμάμαι πλέον ποιο μάθημα έδινα εκείνο το απόγευμα που καθυστέρησα μετά το διαγώνισμα. Είμαι ακουμπισμένη σε μια αναποδογυρισμένη ψαρόβαρκα στην παραλία και μιλάω με ένα αγόρι. Με την άκρη του ματιού αντιλαμβάνομαι το ταξί ενός συγγενή που σταματάει λίγα μέτρα πιο πέρα. Ταυτόχρονα ανοίγει η πόρτα και βγαίνει ο Πατέρας. Η καρδιά μου σχεδόν σταματάει, τα πόδια μου λυγίζουν - για λίγα δευτερόλεπτα μόνο - και μετά σαν παγιδευμένο ελάφι Τρέχω. Ο εγκεφαλικός στέλεχος μου επιλέγει αντίδραση φυγής, οπότε τρέχω. Διασχίζω τα στενά δρομάκια της πόλης και ανεβαίνω το λόφο κάθετα για να μην μπορεί να με φθάσει το ταξί. Δεν κοιτάζω πίσω και δεν νιώθω τον πόνο, δεν παρατηρώ το αίμα που τρέχει από τα γόνατα μου ή το χόμα που εισχωρεί στα νύχια μου. Σκαρφαλώνω κάθετα και τρέχω όσο αντέχω μέχρι την κορυφή του λόφου. Τότε μόνο σταματώ. Δεν υπάρχει ψυχή γύρω. Περιμένω με κομμένη την ανάσα ανάμεσα στα ερείπια του κάστρου. Αφουγκράζομαι την ησυχία. Τίποτα. Δεν με ακολούθησε κανείς. Τρέμω από το κρύο. Μένω εκεί μέχρι τα ξημερώματα. Παγωμένη. Μουδιασμένη πνευματικά. Αργότερα οι μικρές νυχτερίδες, το σούρσιμο της μικροσκοπικής πανίδας και το κρύο εκείνης της νύχτας θα τρυπώσουν στα σχέδια μου. Το ξημέρωμα παίρνω τον δρόμο για την Αθήνα. Μόνο νταλίκες σέρνονται στο δρόμο. Άραγε να κάνω ωτο στοπ. Συνειδητοποιώ τη ματαιότητα του εγχειρήματος. Φοράω την μπλε σχολική ποδιά και δεν έχω ούτε μια δραχμή. Υπάρχει ξεραμένο αίμα στις πληγές και χόμα στα νύχια μου. Επιστρέφω στο σπίτι τους. Θέλω να μείνω μόνη και να κοιμηθώ. Διψάω. Όμως ο Πατέρας έχει άλλα σχέδια. Φωνάζει και με απειλεί. Στο σπίτι έχουμε επισκέψεις. Στο τέλος του διαδρόμου βλέπω έναν συγγενή που λέει ότι έχει έρθει να επισκευάσει κάτι στο μπάνιο. Πάντοτε παρόντες κι οι συγγενείς σκέφτομαι. Επίσης έχει έρθει επίσκεψη κι ένας γιατρός, φίλος του Πατέρα, που έχει αποφασίσει να μου κάνει μια ένεση. Βρίσκονται και οι δυο στο δωμάτιο μου. Η Μητέρα στέκεται στην πόρτα και με κοιτάζει παγερά. Σαν να μην μας δένει ο άρρηκτος δεσμός κόρης και μάνας. Ξεφλουδίζει ένα πορτοκάλι. Θέλω να την ρωτήσω όπως όταν ήμουν μικρή. Είσαι σίγουρη ότι βγήκα κι εγώ από την κοιλιά σου; Είναι μια ιστορία που η Μητέρα δεν κουράζεται να μου υπενθυμίζει. Μα σωπαίνω. Είμαι κυκλωμένη σαν θήραμα. Είμαι κουρασμένη για να προβάλλω οποιαδήποτε αντίσταση και η φωνή μου μένει εγκλωβισμένη μες το λαιμό μου. Κάνω και τις πράξεις. Μια εγώ τόσοι αυτοί. Κι εξάλλου αυτό το σκηνικό κάτι μου θυμίζει. Και αν τρέξω που να πάω. Καθώς στέκονται όλοι γύρω από το κρεβάτι μου παραιτούμαι. Και μετά σαν να βουλιάζω. Εστιάζω την προσοχή μου πρώτα στα χέρια του υδραυλικού. Τραχιά. Κίτρινα από την νικοτίνη. Φλέβες πεταγμένες. Μετά παρακολουθώ του γιατρού. Αυτός δεν μιλάει

παρά μόνο ετοιμάζει μιαν ένεση. Προλαβαίνω μόνο να σκεφτώ ότι μου κάνει την ένεση για να σβήσει τυχόν μελλοντικά μου σχέδια φυγής. Για να πνίξει ίχνη αντίστασης. Για να γίνω πειθήνια. Για να ξεχάσω. Κοιτώ ξανά την Μητέρα. Αναρωτιέμαι αν θα κλείσει την πόρτα πίσω της. Και μετά βυθίζομαι. Ξυπνώ την μεθεπόμενη μέρα και όλα είναι αλήθεια. Τις επόμενες μέρες σέρνομαι μέσα στο σπίτι. Ζαλισμένη και κουρασμένη. Πονάω παντού. Τα χείλη μου είναι σκασμένα. Διψώ, μα το νερό που πίνω μου προκαλεί πόνο στο στομάχι και δύσπνοια. Τις επόμενες νύχτες έχω φριχτούς εφιάλτες με περίεργες ιστορίες. Κι ο τρόμος μέσα μου έχει ριζώσει για τα καλά. Έχει γιγαντωθεί.

Μου επιτρέπουν να συμμετάσχω στις εξετάσεις των υπόλοιπων μαθημάτων. Περνάω όλα τα μαθήματα. Τους είναι αδιάφορο..... Χρόνια μετά θα μάθω ότι η Μητέρα ειδοποίησε τον Πατέρα. Ότι η Μητέρα και η Οικογένεια της μου τραβούσε ξανά το χαλί κάτω από τα πόδια. Διεύρυνε το φαράγγι που χώριζε εμένα από τον Πατέρα. Πολλά χρόνια μετά.